

Sázava 5. – 9. května 2006

Účast: Karel J. a Bára se psem Ejmy, Tomáš J. a Alena J. s Pět'ou, Lukášem a psem Olinou, Tomáš J. ml., Pavel a Helča s Kájou, Vláďa, Helča ml., Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Koudelka a Katka H., Honza M., Tvrďa a Markéta s Filípkem a Terezkou, Hanka F., Mirek a Romča, Sally a Marcela, Míla, Zdeněk, Kýza, Zuzka, Alena M. a Lucka, Pína, Pavla s Ondrou, Martin a Dáša s Martínkem, Karel H. a Eva W.

Pátek 5. května 2006 (Praha – Zlenice): S vidinou - jak se později ukázalo správnou - že po dvou letech nám při tradičním zahájení vodácké sezóny na Sázavě tentokrát bude přát počasí, jsme se v páteční podvečer sešli v osvědčené základně ve Zlenicích u hotelu Kormorán. Jako první dorazili Alena J. s Lukášem, Pět'ou a psem Olinou, Tomáš J. ml., Karel s Bárrou a psem Ejmy, později následováni Pavlem s Helčou a Kájou, Helčou ml., Vláďou, Vildou a Věrou s Natálkou a Štěpánem, Koudelkou s Katkou a též Honzou, který nám na úvod s ironickým roztrpčením sděloval: „Matky mých dětí mě vyfakovaly a nepůjčily mi je, tak mám dvě lodě, dva barely a čtyři pádla a jedu sám.“

Bylo příjemné teplé jarní počasí, vzduch byl provoněn pylem kvetoucích stromů, od řeky pofukoval vlahý větřík, a tak dříve, než jsme se pustili do stavby stanů, jsme usedli na hotelové zahrádce a smočili rty v půllitrech s Gambrinusem. Objednali jsme si večeri, ale jelikož nás šéfk upozornil, že to bude trvat tak tři čtvrtě hodiny, rozbili jsme mezitím naše tábořiště. Personál nás již předtím potěšil, když si na nás vzpomněl: „To vy jste tu byli vloni v těch mrazech, my si vás pamatujeme.“

Na zahrádce jsme ještě chvíli poseděli, navečeřeli se, ale jelikož s nastupujícím večerem se začalo ochlazovat, přesunuli jsme se raději do restaurace, kde nás zaujal plakát propagující božkovský nektar vyobrazením baterie půllitrových butylek s nápisem „Pravá česká flotila“ v narážce na slovné plachetnice na etiketě. S notným zdržením dorazili i Koudelka s Katkou, kteří si zakoupili nový značkový stan, a pak se asi hodinu trápili nad tím, jak ho postavit. Honza jim ho se svým typickým humorem zkritizoval, stejně jako v následujících dnech auto, jídlo a kdovíco ještě.

To již naše počty ale rozšířily další posily: Tomáš a Tvrďa, kteří se přidali k Honzovi a rozjeli parádní kytarovou pařbu.

Karel chytil slinu a objednal si tataráček. Nebylo mu však přáno, protože nejprve mu ho vrchní donesl s pouhými čtyřmi malinkými topinkami, načež při dochucování kořením zaměnil sladkou papriku za pálivou a vytvořil z něj obtížně požitelný palihub postrádající jakékoliv jiné chuti než ohňové.

Kolem půlnoci nás opustili Karel s Bárrou a Helčou ml., kteří dnes přijeli jen zapařit. Ráno odjeli i Tomášové.

Bouřlivý večer však pokračoval, byť jsme postupně odpadávali spát. Poslední vytrvalci se ještě před tím přesunuli na chvíli k ohýnku, jež nedaleko našich stanů zažehli sousedící tábořící.

Sobota 6. května 2006 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): Díky tomu, že stále panovalo nádherné teplé počasí, již včera jsme se domluvili, že letos absolvujeme celou cestu ze Zlenic do Týnce. Představa, že se stihneme probudit, zhygienizovat, nasnídat, sbalit, přejet s auty do Týnce a zde postavit stany tak, abychom se mohli do Zlenic vrátit vlakem vyjíždějícím v jedenáct hodin, se záhy ukázala jako scestná. I přes zvýšené úsilí jsme to

zvládli až někdy ve čtvrt na jednu. Stany jsme museli postavit uprostřed louky, neboť místo u řeky byla již zabrána (mj. oddílem vodáků z Bohemky, kteří zde k překvapení jejich bývalého člena Káji také tábořili). Alena alespoň přesunula k našim stanům betonovou skruž se slovy „Tady bude táborák.“

Čekat na další vlak jedoucí až v jednu hodinu se nám nechtělo, a tak jsme se vrátili Koudelkovým a Vildovým autem. Vilda si ho ve Zlenicích nechal až do neděle, Koudelova se v roli doprovodného autobusu ujala Katka, jež po předložských otrěsných zkušenostech z jeho „potápěčského kursu“ raději rezignovala na plavbu po řece.

Někdy po jedné jsme vypluli na řeku při složení posádek: Pavel - Kája ve Žlababě, Helča - Natálka v Tsunami, Vilda - Věra v zelené vydře, Ála - Pěťa v Džousyce, Lukáš v Pirátovi; ve čtyřech zelených kyblících zapůjčených z půjčovny Dronte se pak plavili Vlád'a se Štěpánem a singlující „tři králové“: Honza, Koudelka a Tvrd'a. Trochu jsme tak nedotáhli plánování lodí, když Karlův Pytel jsme museli převézt do Týnce autem. Honzovu druhou kánoi totiž ještě Koudelka, jež se ujal nevděčného úkolu zajištění plavidel, stihl ve čtvrtek odvolat, ale na to že v pátek doveze Karel Pytel, jenž bude volný, už stornováním půjčky další lodi zareagovat nešlo.

Plavbu jsme si opravdu vychutnávali. Vody bylo opravdu dostatek - cca 110 cm v Nespekách - takže většina jezů byla sjízdná. Ty ostatní šlo zdolat alespoň s plastáky, kterým pád s vysokých schodů v polozavřených šlajsnách neuškodil. Dojem nám jen trochu kazil pohled na břehy, jež byly po nedávných povodních zle poničené a zanesené bahnem, naplaveným dřívím i odpady. Stromy a křoviny byly mnohde vyvrácené či jinak narušené.

Netradičním způsobem „zdolal“ první [jez ve Čtyřkolech](#) Lukáš. Najel totiž do šlajсны bez dostatečné rychlosti a vysoký kohout ho v ní držel pod přepadem. Chvilí zápolil s protiproudem, až udělal nechtěný obrát zádí napřed. Nakonec to vyřešil tím, že vystoupil jednou nohou z Piráta a odrazem a lá koloběžka se ze šlajсны dostal.

Ve Čtyřkolech jsme se pak občerstvili jedním pivoněm v hospodě Montana nedaleko mostu, u nějž jsme zastavili. Na „tři krále“, kteří se již nevešli ke stolu k ostatním, zbylo místo u vedlejšího ve společnosti dvojice místních slečen. Aby nebyli za nevychovance, dali se s nimi do hovoru, no a pak se jim ani nechtělo vyrazit na další plavbu.

Na dalším [jezu v Čerčanech](#) nás pobavila Alena, které Lukáš při vystupování povytažením špičky Džousyky na vysoký břeh pomohl k nedobrovolné koupeli ve vodě, jež byla u břehu znatelně promíchána bahýnkem.

Již předtím ale otestoval teplotu řeky i Vlád'a, který se vsadil, že se vyčůrá během plavby stojíc mezi dvěma kánoemi. Neuvážil přitom ovšem fakt, že stejně jako se dvě lodě mohou spojit v soulod', mohou se od sebe i vzdálit. Zejména, když jim v tom pomůžou jejich posádky. Později se Vlád'a cvakl ještě jednou pod jedním ze zdolaných jezů. Pak již jen vykřikoval, že už nebude raději nic pít.

Někdy po čtvrté, již notně hladoví, jsme bez zastávky propluli Poříčím s tím, že oběd dáme až v osvědčené Staré hospodě v Nespekách, odkud už to do Týnce splujeme rychle.

Ještě nás čekal parádní průjezd [šlajsnou v Městečku](#), pod níž se zdvihala vysoká vlna. Však také Vilda musel lákat váhajícího Pavla slovy: „Vzpomeň si, jak jsme to tady sjížděli. To stojí za to!“

Ještě jsme v pohodě sklouzli podél levobřežní navigace [jez v Nespekách](#) a pak již zastavili na protějším břehu, odkud jsme se pěšmo přesunuli do hospůdky. Našimi šiky projela lehká nervozita, zdali bude dostatek porcí kachničky, takže netrpělivější jedinci vyrazili poklusem, aby ostatní předběhli. Jiní rafinovaně volali mobilem suchozemcům, kteří už na nás na zahrádce čekali (Katka, Sally a Marcela, Míla, Zdeněk, Hanka F. a Romča), aby jim jí před jejich příchodem objednali.

V pět hodin jsme obsadili místa na zahrádce Staré hospody a začali do sebe hrnout objednaná jídla. Spoustu kachniček a jiných dobrot jako třeba svíčkovou nebo chilli gulášek jsme zapili Gambrinusem a pak si někteří dali ještě další chody: tláču, ovocné knedlíky apod. Naše chuťové pohárky se po celodenním hladovění doslova rozplývaly slastí a za ušima nám naskakovaly boule.

No ale v šest hodin jsme už museli toto příjemné místo opustit, abychom se dostali do Týnce za světla. Před vyplutím nás ještě pobavil Koudelka, který prudce sesunul z šikmého vysokého břehu do řeky kánoi s Vlád'ou, jenž v ní v pokoji dřimal čekajíc než k lodím dorazí z hospody ostatní. Musel to pro něj být docela šok, byť jeho plast'ák nakonec zůstal zádí na břehu.

Bylo dost vody, takže i volej kolem Zbořeného Kostelce dnes tekł pohodovým tempem, díky čemuž jsme zanedlouho dospěli k [jezu v Brodcích](#) (letos již našťestí nebráněnému labuťákem), který jsme sklouzli podél pravého břehu, a odsud již v poklidu dojeli v osm hodin do Týnce. V kempu na nás již čekaly další posily: Kýza se Zuzkou a Alena M. s Luckou.

Hned nás také polapila výběřcí kempovného, jež nás prý vyhlížela celé odpoledne a byla zde pro poplatky již asi pětkrát. Přitom nás bez jakýchkoliv důkazů obviňovala z posunutí skruže na ohniště. Lhářka jedna!

Po převlečení a jídle jsme se večer přesunuli do hospody V Náklí. Zde se pak strhla podobná smršť jako předchozí večer. Honza s Tvrd'ou hráli na kytary, později je doplnil ještě Vlád'a. Zpívalo se, pilo, tančilo, došlo i na Rikatádo či Mašinku, kterou jsme absolvovali poskakujíc roznožmo posazení na židlích jako ve vagóncích.

Legrační pohled byl na Hanku, Romču a Katku, které seděly u vchodu na záchodky, a tak se ujaly role hajzlbáb a začaly vybírat poplatek za vstup.

Zábava se pak protáhla dlouho do noci.

Neděle 7. května 2006 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Ráno či spíše dopoledne poté co jsme se v poklidu nasnídali polehávajíc či posedávajíc mezi stany, přijely auty další posily: Pína, Pavla s Ondráškem a Martin s Dášou a Martínkem. Alena M. mezitím odjela s Vildou do Zlenic pro jeho auto a pak oba své vozy převezli rovnou do Pikovic. Ostatní vsadili na to, že nám kánoe večer zpět do Týnce odvezou BiSport'áci. Nakonec vše bylo jinak, ale o tom až dále. Přes veškerou snahu vyrazit co nejdříve, jsme se na řeku dostali až v poledne.

Naše flotila tentokrát čítala jedenáct kánoí a tvořili jí: Pavel - Kája ve Žlababě, Helča - Ondra v Tsunami, Vilda - Štěpán a Natálka v zelené vydře, Míla v Pytli, Alena M. - Lucka v oranžové vydře, Lukáš - Ála v Pirátovi, Vlád'a - Pavla, Honza - Hanka, Kýza - Zuzka, Pína - Tvrd'a a singlující Koudelka v zelených kyblících z Dronte. Ostatní si pak vyjeli na kolech nebo nás doprovázeli auty po břehu.

Zatímco jsme se chystali k vyplutí, přičemž jsme si přitáhli k řece kánoe, namíchali Hu-Hu, přichystali pádla a podobně, Koudelka využil Vlád'ovy chvilkové nepřítomnosti a schoval mu na břehu jeho již připravenou loď. Ten pak jen bezradně pobíhal podél řeky a hledal ji, kam mohla zmizet. Po chvílce mu kdosi prozradil, že v tom má prsty Koudelka.

„Vycvakej ho!“ Vyhecovali jsme ho, takže se za ním vrhl do řeky. Jenže jízda v kánoi je bohužel obvykle rychlejší než plavání, takže jediným výsledkem bylo to, že se Vlád'a ještě namočil.

To již jsme ale najížděli do prvního - [týneckého - jezu](#), jenž jsme zkušeně zdolali proudnicí spadající zpoza zbytku levé kozy pod šlajсну. Vody bylo spousta, takže celou trasu až do Pikovic šly jezy i peřeje splouvat v pohodě.

U BiSportu jsme doplnili posádky o ty, kterým se nechtělo chytit vlnu již na začátku. V soulodi nás svižně tekoucí řeka donesla k další vodní překážce, již byly [Podělusy](#). Bez většího váhání jsme je propluli otevřenou šlajsnou a pokračovali dál. Na prvních dvou jezích jsme téměř dohnali zdržení při vyplutí, jenže jsme netušili, že na [Brejlově](#) strávíme více než hodinu. Na asi půlkilometrovém voleji se naše početná skupinka trochu roztrhala, takže jsme k němu připlouvali postupně. S kánoemi jsme přitom zastavili na různých místech jeho hrany, tam kde byly malé ostrůvky, a na různých místech také své lodě stáhli. Vilda se Štěpánem najeli k levému břehu, kde se Sázava valí úzkým průplavem podél bývalého mlýna a úspěšně zde projeli. Helča vyhecovaná natěšeným Ondrou se jejich úspěchem nechala zlákat a také zvolila tuto nebezpečnou trasu. Proud ji však nahnal na větve trčící z levého břehu nad řeku.

Jedna z nich je zachytila a rozkymácela Tsunami tak, že z ní Ondra vypadl. Vzápětí se za ním vrhla Helča v naivní snaze ho zachytit. Mocná vlna je i s převrácenou lodí pohltila. Jako první jezem proplul Ondra unášený bouřícím tokem. Pavla, přestože nic neviděla, vycítila, že se něco děje a vrhla se z táhlého ostrůvku pod šlajsnou do řeky zoufale křičíc: „Ondro! Ondro!“ Ondru nadnášeného plovací vestou již naštěstí mezitím odlovil pohotový kajakář, který s ním poté připlul ke břehu. Po chvíli vyplul i barel, který se vytrhl s úvazu ke šprajcu, a pádlo. Vilda a Pavel s Kájou traverzující proti proudu obojí odlovili. To již proud vynesl i Helču, která ke břehu doplávala sama. Jen Tsunami zůstala kdoví kde. Vzápětí jezem propluly i některé další naše kánoe. S vítězným výkřikem se to podařilo Koudelkovi, který si napravil reputaci po loňském karambolu s Helčou ml. Hůře dopadl Míla v Pytli, jenž se cvakl pod jezem. Naštěstí již pod nejhroššími kameny, takže vyvázl na rozdíl od Helči beze šrámů. Ta měla totiž rozbitá kolena, naražené rameno (když si v říjnu došla k doktorovi, protože ji pořád bolelo, dozvěděla se, že ho asi měla vykloubené) a na nohou, rukách i těle četné pohmožděniny. Fialová jelita o výměře několika hektarů jí pak naběhly až v dalších dnech. Otlučená byla sice jako po kaňoningu v mlátičce, ale studená voda v tuto chvíli ztlumila bolest, takže měla ještě dostatek energie, aby se po pravém břehu vydala s Pavlem, Kájou, Pínou, Kýzou, Zuzkou, Koudelkou, Honzou a snad ještě někým hledat k jezu Tsunami. Pátrali zde snad hodinu, ale jediné, co se podařilo vyšťouchnout dlouhým klackem z vody, byla sedačka. Po zbytku lodi nebylo ani vidu. Přímo do vodního proudu jsme se samozřejmě nemohli spustit, protože byl asi tak stokrát silnější, než aby se v něm někdo udržel. V jedné vlně jsme spatřili jen oko na přenášení, ale paradoxně bylo jiné než na Tsunami, takže bylo zřejmé, že nebyla první obětí Brejlovského jezu. Koneckonců se tu během této doby vycvakalo několik dalších lodí. Nezbylo než se se ztrátou Tsunami i náhradního pádla smířit a pokračovat dál. Helča vypadající v potrhaném tričku jako po nějaké bitce si dala cigaretku na uklidněnou a pak odjela se Žlody, kteří nás naštěstí provázeli autem podél řeky. Přidal se k ní i Tvrdá, jenž pak jel pro rodinu.

Po osmi stech metrech následoval [Kaňov](#), který jsme přenesli po pravém břehu až na několik plastůků, které jej spluly přes vysoký schod v polozařené šlajsně.

Další plavba vedla krásným úsekem s četnými peřejemi a několika hezkými jezy. Díky pěknému stavu vody to byla opravdu paráda. Nepříliš náročné Krhanice jsme zdolali bez zaváhání, ale na [Pěnkavě](#) se vykrysil Honza. Namále měly také Alena M. s Luckou, které se netrefily do šlajсны, jež neměla betonové kozy nad hladinou, takže byla špatně viditelná. Najely tak příliš zleva a díky tomu se sesunuly na plochý kámen, na němž zůstaly dlouhou chvíli „sedět“. Nakonec se ale pohybováním ve stylu břišních tanečnic nějak sesunuly a mohly pokračovat dál.

Na posledním jezu před Kamenným Přívozem - [Lesní](#) - si čochtan dne Honza dal svou dnešní druhou koupel, u níž mu tentokrát asistovala coby háček Hanka.

Po proplutí dlouhých pěkných peřejek, ve kterých se voda zdvihala ve vysokých vlnách mezi tunovými balvany, jsme konečně dopluli do Kamenného Přívozu. Zde již na nás čekali suchozemci.

Protože nás již tlačil čas, vyrazila skupina Pikovice, ve složení Pavel - Kája, Vilda - Štěpán, Kýza - Zuzka a singlující Vláďa, Pína a Lukáš, bez obědu. Ostatní si zašli na jídlo do hospůdky U Vemenáče, kde se chutně nakrmili.

Hned na [jezu v Kamenném Přívoze](#) se cvakli Kýza se Zuzanou. Pak již ale byla plavba bezproblémová. Podél pravé kozy jsme po spádové desce sjeli ještě [Žampach](#) a pak pokračovali úsekem, kde Sázava rychle tekla v hlubokém údolí. Sluníčko nás shůry příjemně hřálo, byl klid a naprostá pohoda. Při jízdě jsme ještě dopili zbytky Hu-Hu a kolem půl šesté dorazili do Pikovic. Již předtím ale musel Koudelka při jízdě autem telefonicky řešit problém, který nastal s řidičem z Dronte. Půjčené kánoe jsme totiž prý měli vrátit nepochopitelně brzy - do čtyř hodin. No a řidič se rozhodl, že už na nás nebude čekat a odjel. Až Koudelkuv telefonát na centrálu Dronte vedl k tomu, že se vrátil a kánoe jsme mu mohli předat. Ať už ty, se kterými jsme dopluli, nebo ty, které jsme dovezli autem z Kameňáku. Koudelka si tak musel vyžrat spravedlivý trest za to, že se ujal zajištění lodí pro sebe i ostatní. Alespoň jsme ho uklidnili tím, že jsme mu vyslovili zvláštní ocenění za zásluhy. V Pikovicích jsme se rozdělili na dvě skupiny. Jedna odjela vlakem, zatímco druhá si před odjezdem auty (Vláďovým a Koudelkovým) zašla na večeři. Chutně jsme se najedli a jen miláček Šťestěny Pína čekal s kručícím žaludkem na svoji sýrovou topinku poněkud déle.

Navečer dovezl Tvrďa Markétu, Filípka a Terezku. Dorazili i nové či staronové posily: Karel s Bárou, Tomáš, Míra a Tomáš ml. s partou asi pěti mladých. Naopak již odpoledne odjeli domů Vilda a Věra s Natálkou a Štěpánem a Alena M. s Luckou. Rozdělali jsme si ohýnek ve skruži za našimi stany; Pavel, Tomáš a Honza zahráli na kytary; opekli jsme si buřtíky, popíjeli pivko donesené v PET lahvích, a byla pohoda.

Pondělí 8. května 2006 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Zatímco jsme se během rána a dopoledne probudili a nasnídali, přijeli poslední účastníci naší vodácké výpravy - Holísek a Eva. Pak již nic nebránilo tomu, abychom kolem půl dvanácté vyrazili na řeku. Dnes již jsme ale byli jen v poněkud redukované sestavě sedmi lodí: Pavel - Kája, Vláďa - Helča, Karel J. - Bára, Holísek - Eva, Tomáš J. - Pěťa, Lukáš - Ála a singlující Pína.

Cesta do Kameňáku proběhla celkem v pohodě. Opět jsme zkušeně zdolávali všechny vodní překážky a užívali si jízdy v tomto nádherném úseku. Mladíši Lukáš a Kája celí nažhavení některé jezy sjeli i s Holískovou lodí, protože při vyšším stavu vody se na ně necítil. Řeka, jak už to tak bývá, byla dnes zase trochu jiná než včera. Zdálo se, že trochu poklesla, což s sebou paradoxně přineslo větší vlny a ztížení jejího průjezdu.

Čas jsme měli relativně dobrý, takže jsme zastavili na oběd v Kameňáku. Kubíni s Vláďou a Lukášem si pochutnali na grilovaných kuřátkách a buřtících v bufýtku u řeky, ostatní zašli na hotovky do Staré pošty.

Při čekání u lodí na návštěvníky hospody, kteří na oběd potřebovali více času, jsme krmili kachny zbylým chlebem. Pavel přitom rozvinul teorii, která všechny pobavila: „Jestli ty kachny ten chleba nesežerou, tak v řece nabobtná,“ a vzápětí ji dovedl do absurdity: „Slepený těsto bude mít několik metrů v průměru a ucpe jez. Pak v něm budou napíchaný kajaky a kánoe se zmítajícími se vodáky, které tam nahnal proud...“

Konečně jsme vypluli, ale hned na [jezu v Kameňáku](#) jsme se pěkně zdrželi, když se zde vycvakaly hned tři lodě. Nejprve Pína a vzápětí Lukáš v Džousyce, když zjistil, že ovládání vratké laminátky je o něčem jiném než u plastovky, s níž byl předtím úspěšný. Holísek pak jez raději velmi složitě stáhl, ale sotva pod ním vyplul, tak se práskl také.

Pak jsme již pokračovali až do Pikovic celkem v klidu. Přesto jsme dopluli až krátce před půl šestou, tedy dobou jež byla domluvena s půjčovnou kánoí Dronte na jejich vrácení.

Odvoz našich lodí se nám podařilo domluvit s BiSport'áky, takže jsme se mohli v pohodě vrátit vlakem. Pavel pod vlivem Hu-Hu pak měl drobný problém, když nemohl najít lístek a místo něj průvodčímu nabízel různé poklady ze své ledvinky, jako například papírek s nákupem.

Po příjezdu do Týnce, převlečení a převozu lodí z půjčovny do tábořiště jsme večer navštívili zahrádku hospody V Náklí, kde jsme se občerstvili pivkem a pak si jej nechali ještě natočit do kanystrů. Všichni ostatní účastníci naší výpravy včetně Píny, stejně tak jako ostatní vodáci odjeli během dne domů, takže jsme pak v prázdném kempu večer poseděli u ohýnku, jenž jsme zažehli z po okolí nanošeného dříví. Na grilu a na ohni jsme si také ogrilovali kuřecí křidélka a masíčka, opekli buřtíky a pokecali.

Úterý 9. května 2006 (Týnec nad Sázavou – Kamenný Přívoz; 8,5 km): Po snídani jsme se sbalili. Domů pak nejprve odjeli Holískovi, jež později následovali Kubíni a Vlád'a. Karel s Bárrou a Jeszici si pak stříhli ještě pohodový sjezd do Kemeňáku. Poté i oni vyrazili na cestu domů.